

ÎNCHEIERE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Pleșco Ivan,
în cauza civilă la cererea înaintată de Pleșco Ivan, persoană interesată IP Agenția
Servicii Publice, cu privire la constatarea faptului juridic,
împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost
respinsă cererea de apel depusă de Pleșco Ivan, fiind menținută hotărârea din 28 mai
2019 a Judecătoriei Soroca, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La 10 aprilie 2019, Pleșco Ivan s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de
constatare a decesului tatălui său - Pleșco Petru Alexandru, născut la XXXXXX, fost
locuitor al or. Soroca, str. XXXXXX, decedat la XXXXXX în or. Soroca.

În motivarea cererii sale, petiționarul a indicat că s-a născut la XXXXXX în
regiunea Vinița, Ucraina, și este fiul lui Pleșco Petru Alexandru, născut la
XXXXXX. Petiționarul a mai avut și un frate - Pleșco Ilia Petru, născut la XXXXXX
și decedat la XXXXXX.

Potrivit petiționarului, tatăl său - Pleșco Petru Alexandru a locuit în or. Soroca,
str. XXXXXX, și a decedat la XXXXXX. Fiind respectată tradiția, tatăl său a fost
înmormântat la cimitirul orașenesc Soroca, fapt ce poate fi confirmat printr-un șir de
martori, prin poze și prin certificatul nr. 33, eliberat de secția SAÎ a Primăriei Soroca,
potrivit căruia Pleșco Piotr, la XXXXXX, a fost înmormântat la cimitirul indicat.

Mai mult, imediat după înmormântarea tatălui, petiționarul a fost nevoit să plece
peste hotarele țării și nu a reușit să perfecteze adeverința de deces a tatălui,
considerând că actul va fi perfectat de fratele său. La moment, pentru a perfecta unele
acte, s-a constatat lipsa certificatului de deces al tatălui, fapt confirmat prin avizul
Serviciului Stare Civilă Soroca.

Petiționarul s-a adresat către Agenția Servicii Publice (Serviciului stare civilă
Soroca) cu o cerere privind întocmirea actului de deces al tatălui său, fiind informat
prin avizul nr. 1653 din 04 aprilie 2019, despre imposibilitatea înregistrării ulterioare
a actului de deces pe numele tatălui, din motiv că nu a fost prezentat certificatul

medical constatator al decesului. Certificatul nominalizat nu a fost posibil de prezentat din motivul că, potrivit notei informative eliberate de șeful secției medico-legale - Rusu Nicolae, în registrul de eliberare a certificatelor medicale a decesului SML Soroca, nu sunt date cu privire la eliberarea unui astfel de certificat medical.

De asemenea, petiționarul a menționat și faptul că decesul tatălui este demonstrat prin informația acordată de Casa Teritorială de Asigurări Sociale Soroca cu nr.1-01-10-522 din 22 februarie 2019, potrivit căreia, conform dosarului din arhivă cu nr. 210149057, pe numele lui Pleșco Piotr Alexandrovici, născut la XXXXXX, plata alocației sociale a fost stopată începând cu XXXXXX în legătură cu decesul beneficiarului.

Reieșind din cele expuse, petiționarul Pleșco Ivan a solicitat de a se constata decesul tatălui său, Pleșco Petru Alexandru, născut la XXXXXX și decedat la XXXXXX în or. Soroca.

Prin hotărârea Judecătorei Soroca, sediul Central din 28 mai 2019, cererea petiționarului Pleșco Ivan a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost respinsă cererea de apel depusă de Pleșco Ivan, fiind menținută hotărârea din 28 mai 2019 a Judecătorei Soroca, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că actele, prezentate de către petiționar întru argumentarea cererii sale, conțin date contradictorii și nu dovedesc cu certitudine decesul tatălui petiționarului, legătura de rudenie dintre petiționar și persoana decesului căreia se solicită de a fi constatat, data și locul presupusului deces, etc.

La 07 februarie 2020, Pleșco Ivan a contestat cu recurs decizia din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au indicat argumente similare celor din cererea inițială și cererea de apel.

Astfel, recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Bălți și pronunțarea unei noi decizii prin care cererea sa să fie satisfăcută integral.

La 04 mai 2020, IP Agenția Servicii Publice a depus referință la cererea de recurs, lăsând la discreția instanței soluționarea acesteia.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Pleșco Ivan este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 31 octombrie 2019 și expediată participanților la proces la 11 decembrie 2019 (f.d. 81),

fiind recepționată de către recurent la 16 decembrie 2019 (f.d. 83). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Bălți a fost înregistrat la 07 februarie 2020, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Pleșco Ivan.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Pleșco Ivan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru